

Arrest

nr. 100 563 van 8 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarige kinderen X en X, op 14 januari 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 oktober 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoede-bestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende via een op 14 april 2009 gedateerd schrijven een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het

verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 6 september 2011 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard.

1.3. Op 12 april 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd verzoeker op 26 april 2012 ter kennis gebracht.

1.4. Verzoeker diende, via een op 11 juli 2012 gedateerd schrijven, een tweede aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 1 oktober 2012 de beslissing waarbij verzoekers tweede aanvraag om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, die verzoeker op 14 december 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 30.07.2012 bij onze diensten werd ingediend door :

[B.E.]

[...]

Nationaliteit: Servië

Bij DVZ ook gekend als:

[B.E.] [...]

[...]

[...]

Nationaliteit: Kosovo

en minderjarige kinderen:

[B.D.] [...]

[...]

nationaliteit: Servië

[B.J.]

[...]

nationaliteit Servië

bij DVZ ook gekend als:

[R.J.] [...]

[...]

nationaliteit Servië ;

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 - 2° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

Er worden medische elementen aangehaald voor [B.J.]. Het komt in de eerste plaats de vader, [B.E.] toe zijn identiteit aan te tonen zoals voorzien in art. 9ter§2.

Betrokkene [B.E.] legt een paspoort[t] van de Federale Republiek Joegoslavië voor, een federatie die momenteel niet meer bestaat, uitgereikt op 210.09.2004. Betrokkene beweert echter over de Servische nationaliteit te beschikken. Aan de hand van het voorgelegde identiteitsdocument kan zijn bewering niet gestaafd worden, er wordt in het voorgelegde identiteitsdocument immers niet verwezen naar de huidige nationaliteit van de betrokkene. Op deze wijze laat de aanvraag niet toe een medische appreciatie te stellen met betrekking tot mogelijke en beschikbare behandeling in zijn land van herkomst of verblijf.

Uit §2 van Art 9ter volgt bovendien dat de gegevens vereist door §2, eerste lid "de constitutieve elementen van identiteit" moeten zijn. Krachtens [de] wil van de wetgever berust deze bewijslast bij de aanvrager; hij kan niet worden omgekeerd en wordt opgelegd bij de indiening van de aanvraag, wat betekent dat de aangevoerde stukken op datzelfde ogenblik van indiening een actuele waarde moeten hebben, meer bepaald een bewijswaarde die in waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld (Arrest 193/2009 Grondwettelijk Hof dd. 26 november 2009 en Toelichting bij Art 9ter) en die dus sluitend moet zijn. Bovendien dienen alle documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarden vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011). Aangezien betrokkene in gebreke blijft zijn identiteit/nationaliteit aan te tonen en evenmin stelt vrijgesteld te zijn van deze verplichting, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoeker eveneens op 14 december 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

*"In uitvoering van de beslissing van [V.M.], attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:
[B.E.] [...], nationaliteit Kosovo*

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig paspoort en een geldig visum"

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Ambtshalve dient te worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet slechts voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het is niet betwist dat verzoeker op 26 april 2012 reeds een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis werd gebracht. Dit bevel om het grondgebied te verlaten maakt niet het voorwerp uit van enige procedure en is uitvoerbaar. Er blijkt derhalve niet dat de eventuele vernietiging van het in het kader van voorliggend beroep bestreden bevel om het grondgebied te verlaten verzoeker nog tot voordeel kan strekken. Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij een belang heeft bij de nietigverklaring van deze beslissing (cf. RvS 22 maart 2006, nr. 156.746; RvS 4 augustus 2006, nr. 161.703).

In de mate dat het beroep gericht is tegen de tweede bestreden beslissing is het onontvankelijk.

3.2. Gelet op voorgaande vaststelling dient de door verweerder opgeworpen exceptie met betrekking tot de ontvankelijkheid van het beroep gericht tegen de tweede bestreden beslissing niet meer te worden onderzocht.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

4.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 17 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 17 mei 2007), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verschaft volgende toelichting:

[...]

Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoekers geenszins als onontvankelijk kan worden beschouwd.

Verzoekers wensen dan ook de volgende opmerkingen te maken:

1) Aangaande de identiteit van verzoeker

Dat de onontvankelijkheidsbeslissing van DVZ getuigt van een onzorgvuldig onderzoek van het dossier van verzoekers!

Verzoeker voegde bij huidige aanvraag een kopie van zijn oud paspoort. Deze kopie voldoet volledig aan de wil van de wetgever, aangezien ze de constitutieve elementen van zijn identiteit bevatten!

Hij begrijpt niet waarom DVZ zijn aanvraag onontvankelijk verklaard! DVZ vermeldt in zijn beslissing dat uit voorgelegd document niet bewezen kan worden dat verzoeker de Servische nationaliteit bezit. Dat dit flagrant onwaar is en getuigt van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel !

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."

In het bijgevoegde paspoort staat duidelijk vermeld dat verzoeker afkomstig is uit Servië, het is dan ook onbegrijpelijk voor verzoeker waarom DVZ hier geen geloof aan hecht!

Indien verwerende partij twijfelt aan de waarachtigheid van het document, dienen zij dit te motiveren! Stellen dat de bewering van verzoeker niet gestaafd kan worden is flagrant onwaar en volstaat niet als motivering!

Dat dit dan ook een flagrante schending uitmaakt van de motiveringsplicht!

De formele motiveringsplicht vereist dat de feitelijke en juridische motieven in de beslissing zelf weergegeven worden.

Bovendien stelt het arrest 193/2009 van het Grondwettelijk Hof het volgende:

“Volstaat als bewijs van identiteit van de betrokkene elk, document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld

De in het geding zijnde bepaling gaat bijgevolg, door te eisen dat die persoon beschikt over een identiteitsdocument, verder dan hetgeen noodzakelijk is om de identiteit en de nationaliteit van de aanvragers te bepalen, vermits het mogelijk is, de identiteit van die personen vast te stellen zonder te eisen dat zij beschikken over een identiteitsdocument”

Uit het administratief dossier van verzoeker, blijken zijn identiteitsgegevens. Dat DVZ het zorgvuldigheidsbeginsel schendt door het dossier van verzoekers niet grondig te onderzoeken!

Bovendien heeft het arrest van het Grondwettelijk hof het volgende duidelijk gesteld:

“vermits het mogelijk is, de identiteit van die personen vast te stellen zonder te eisen dat zij beschikken over een identiteitsdocument”

Dat het in casu wel degelijk mogelijk is om de identiteit van verzoeker vast te stellen zonder andere documenten te voegen.

Op de website van kruispunt-migratie wordt bovendien het volgende vermeld met betrekking tot het bewijs van identiteit dat verzoekers dienen te voegen bij hun aanvraag 9ter:

" Dit is bij voorkeur een Nationaal paspoort of identiteitskaart

Als de vreemdeling geen Nationaal paspoort of de identiteitskaart kan voorleggen, mogen alternatieve bewijselementen worden voorgelegd. Zij moeten voldoen aan onderstaande voorwaarden:

1 ° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene; dit kan bijvoorbeeld gaan om een foto, vingerafdrukken. Een handtekening geldt niet.

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

Enkele voorbeelden van alternatieve bewijs element en, volgens de memorie van toelichting: getuigschrift van identiteit, consulaire kaart, militair zakboekje, huwelijksboekje, oud nationaal paspoort, rijbewijs, getuigschrift van nationaliteit, vonnis van een Belgische rechtbank met betrekking tot de toekenning van de status van staatloze, getuigschrift van staatloosheid afgeleverd door het CGVS, getuigschrift afgeleverd door het HCR met betrekking tot de status van vluchteling bekomen door de betrokkene in een derde land, kieskaart, ..."

Verzoeker is van mening dat hij volledig aan deze voorwaarde voldoet en begrijpt dan ook niet waarom zijn aanvraag onontvankelijk is verklaard!

Hij voegde bij de regularisatieaanvraag een paspoort, uitgereikt op 21.09.2004. Op de website van kruispunt-migratie wordt letterlijk vermeld dat een oud nationaal paspoort voldoet aan de voorwaarden!

Dat DVZ het rechtzekerheidsbeginsel flagrant schendt door de aanvraag van verzoekers onontvankelijk te beschouwen op basis van het gevoegde identiteitsstuk!

Het rechtzekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitlatingen of gewekt vertrouwen niet beschamen mag.

Het is onbegrijpelijk dat DVZ de aanvraag van verzoekers onontvankelijk verklaard omwille van het gevoegde identiteitsstuk, maar via de officiële kanalen wel laat weten dat dit een geldig identiteitsstuk is!

Er kan geen twijfel bestaan over de identiteit van verzoeker!

2) Aangaande de gezondheidstoestand van verzoekster

Verzoekers dienden hun aanvraag in op 30.07.2012. Daarbij voegden zij een medisch attest opgesteld door de behandelende geneesheer.

Verzoekster is een vreemdelinge die al geruime tijd in België verblijft en lijdt aan een ernstige aandoening.

De gezondheidstoestand van verzoekster is ondertussen ernstig. Dit blijkt ook uit het feit dat verzoekster medicatie dient te nemen.

De aandoening van verzoekster heeft een grillig karakter, waardoor de behandelende geneesheer geen behandelingsduur kan specificeren.

Om verblijfsrecht te bekomen dient de aandoening van verzoekster te voldoen aan de voorwaarden zoals ze gesteld zijn in artikel [9] § 1.

Artikel [9] §1 vermeldt het volgende:

§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België. De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige [en recente] inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift [dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag] vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

Uit het voorgaande blijkt dus dat verzoekers een standaard medisch getuigschrift moesten voegen waarin gesteld wordt op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Het feit dat een geneesheer geen specifieke behandelingsduur kan bepalen, geeft een indicatie over de ernst van de aandoening. Er is namelijk sprake van een mogelijke aantasting van één van de vitale organen!

Bijgevolg mag men ervan uitgaan dat het hier gaat over een aandoening die nauwgezette zorg en opvolging vereist.

Bovendien acht de behandelende geneesheer het absoluut noodzakelijk dat verzoekster de nodige hulp en ondersteuning krijgt. Hij verklaart immers specifiek dat een neurologische follow-up vereist is. Deze hulp en ondersteuning kan verzoekster niet krijgen in haar land van herkomst!

Verzoekster is ernstig ziek! Dit blijkt duidelijk uit het medisch attest. DVZ diende de medische toestand van verzoekster te onderzoeken!

Dat DVZ rekening dient te houden met ALLE elementen in het dossier.

Het feit dat zij dit niet doet, is een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De medische aanvraag en het ingediende medische attest beantwoorden volledig aan het ratio legis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aangezien het de ziekte, de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling vermeldt.

Verzoekster is ernstig ziek! Dit wordt gestaafd aan de hand van de nodige stukken!

Dat in tegendeel tot wat DVZ stelt, de aanvraag van verzoekers wel degelijk ontvankelijk verklaard diende te worden!

Dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat deze genomen is om een beslissing tot onontvankelijkheid te bekomen en NIET om de werkelijke gezondheidstoestand van verzoekster te beoordelen.

3) Aangaande de situatie in Servië

Verzoekster is een vreemdelinge die aan een ernstige ziekte lijdt en niet kan terugkeren naar haar land van herkomst.

Toch is er in de beslissing niets terug te vinden over de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van deze medicijnen in Servië. DVZ faalt erin om dit te onderzoeken alhoewel de behandelende geneesheer specifiek vermeldt dat de inname van medicatie nodig is! Men haalt een vals voorwendsel aan om dit niet te moeten doen.

Dat het bijgevolg onbegrijpelijk is voor verzoekers waarom DVZ de beschikbaarheid van deze medicatie in het land van herkomst niet onderzoekt.

In andere beslissingen, genomen door DVZ, merkt men op dat de situatie in het land van herkomst niet onderzocht dient te worden, omwille van het feit dat de graad van ernst niet blijkt uit bij gevoegd medisch attest.

Het feit dat zij deze keer deze overweging niet maken en hierover niets vermelden, getuigt van het feit dat zij de medische toestand van verzoekster wel degelijk ernstig genoeg achten, maar spijkers op laag water zoeken om de aanvraag van verzoekers ontvankelijk diende te verklaren.

Het lijkt alsof DVZ er enkel op gericht is om een redenen te zoeken om de situatie in het land van herkomst niet te moeten onderzoeken of aanvragen onontvankelijk te verklaren. Dat dit dan ook volledig onredelijk is en men de intentie van een aanvraag om medische redenen volledig naast zich neerlegt.

Het feit dat verzoekers Roma's zijn, zorgt ervoor dat zij niet dezelfde toegang hebben tot de gezondheidszorg. Verzoekster krijgt niet de behandeling waar zij nood aan heeft.

Het is een feit dat de medische zorgen beperkt zijn in Servië. Dat het dan ook van levensbelang is dat verzoekster en haar familie in België kunnen blijven, zodat haar behandeling niet in het gedrang komt en haar leven niet in gevaar gebracht wordt.

Hier verdient zij dan ook een kans om behandeld te worden voor haar ziekte en niet gediscrimineerd te worden omwille van haar afkomst!

Verzoekster heeft het recht op toegankelijke en betaalbare medische zorgen! !

DVZ heeft dus nagelaten om de situatie in het land van herkomst te onderzoeken en stelt zonder onderzoek en zonder concrete en correcte elementen dat de aanvraag onontvankelijk verklaard dient te worden.

Het is voor verzoekers totaal onbegrijpelijk op welke grond deze beslissing dan ook genomen is.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht en de materiële motiveringsplicht.

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

De bestreden beslissing schendt aldus, door geen rekening te houden met de gegevens vermeld in het medisch attest, de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële en formele motiveringsplicht flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

Dat DVZ op dit vlak dan ook zwaar in gebreke gebleven is.

Dat verzoekers dan ook helemaal niet inzien op welke basis men hun argumenten weerlegt en motiveert.

Dat verzoekers dan ook menen dat hun aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

Dat verzoekers dan ook met aandrang vragen huidige beslissing te willen vernietigen omwille van de gebrekkige motivering onzorgvuldige behandeling en schending van het redelijkheidsbeginsel."

4.2.1. De Raad merkt op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de eerste bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat hij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de eerste bestreden beslissing kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt. De motivering in rechte en in feite van de eerste bestreden beslissing is, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, pertinent en draagkrachtig.

Verzoeker kan ook niet worden gevolgd in zijn stelling dat de formele motiveringsplicht geschonden is "door geen rekening te houden met de gegevens vermeld in het medisch attest". Aangezien verweerder oordeelde dat de aanvraag van verzoeker onontvankelijk was, diende hij immers geen inhoudelijke beoordeling van het aangebrachte medische getuigschrift meer door te voeren of hieromtrent enige motivering te voorzien.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

4.2.2. De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in voorliggende zaak te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1

De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft.

§ 2

Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

- 1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;*
- 2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;*
- 3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;*
- 4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.*

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4

De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.

§ 5

De in § 1, vijfde lid, vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 6

Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op de gemachtigde van de minister en de leden van zijn dienst, wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen.

§ 7

De aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel, afgelegd door een vreemdeling die toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van onbepaalde duur, wordt, wanneer zij nog in behandeling is bij de Dienst Vreemdelingenzaken ambtshalve zonder voorwerp verklaard, tenzij de vreemdeling, binnen een termijn van zestig dagen te rekenen vanaf het inwerkingtreden van deze bepaling of vanaf de overhandiging van de titel waaruit het onbepaald verblijf blijkt, bij een aangetekende brief aan de Dienst Vreemdelingenzaken, de voortzetting van de behandeling vraagt.”

Uit voormelde wetsbepaling blijkt dat een vreemdeling die een machtiging tot verblijf, om medische redenen, wenst te krijgen bij zijn aanvraag in regel zijn identiteit dient aan te tonen door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan de voorwaarden opgesomd in artikel 9ter, § 2 van de Vreemdelingenwet. Artikel 9ter, § 3, 2° van de Vreemdelingenwet stelt daarnaast uitdrukkelijk dat de aanvraag onontvankelijk zal worden verklaard indien de vreemdeling in de aanvraag zijn identiteit niet aantoon op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid niet bevat.

In casu heeft verzoeker een paspoort van de Federale Republiek Joegoslavië, dat op 21 september 2004 werd uitgereikt, voorgelegd aan verweerder. Verweerder heeft duidelijk gemotiveerd dat dit document niet toelaat de nationaliteit van verzoeker of zijn dochter, op wie het aangebrachte medische attest betrekking heeft, te bepalen. Deze stellingname is niet kennelijk onredelijk, aangezien de Federale Republiek Joegoslavië is uiteengevallen in verschillende onafhankelijke Staten. Verzoeker houdt voor dat het “*flagrant onwaar is*” om te concluderen dat het door hem aangebracht paspoort zijn bewering dat hij de Servische nationaliteit heeft niet kan staven. Hij toont evenwel niet aan op welke wijze volgens hem uit dit vervallen paspoort – waar als nationaliteit “*jugoslovensko*” staat vermeld – zou kunnen worden afgeleid dat hij een Servisch onderdaan is. De Raad wijst er ten overvloede op dat in dit paspoort ook geen melding wordt gemaakt van zijn dochter, zodat de identiteit van dit kind en haar nationaliteit niet kunnen worden vastgesteld. Voorts moet worden gesteld dat verzoeker bij een eerdere aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd hetzelfde paspoort aanbracht om te stellen dat hij “*van Kosovaarse origine*” was en dat op het bij de aanvraag om machtiging tot verblijf gevoegde

standaard medisch getuigschrift met betrekking tot zijn dochter onder nationaliteit "Kosovo" wordt vermeld. De nationaliteit van verzoeker en zijn kinderen is derhalve onduidelijk.

Verzoekers betoog dat een paspoort waarvan de geldigheidsduur verstreken is ook kan worden aangewend om de identiteit van een vreemdeling aan te tonen is in casu niet dienstig. Verweerder heeft immers niet gesteld dat het door verzoeker aangebrachte paspoort niet toelaat zijn nationaliteit vast te stellen omdat het niet langer geldig is, maar omdat het werd afgegeven door een Staat die niet langer bestaat.

De Raad benadrukt voorts dat ook het Grondwettelijk Hof, in het arrest waarnaar verzoeker verwijst, oordeelde dat het niet kennelijk onredelijk is om van een vreemdeling die een aanvraag indient om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden te eisen dat hij zijn identiteit aantoont en hierbij aangaf dat dit impliceert dat ook de nationaliteit van de aanvrager moet kunnen worden vastgesteld. De nationaliteit van de aanvrager is immers van belang omdat een ambtenaar-geneesheer, in een tweede fase van de procedure, dient te kunnen onderzoeken welke medische zorgen de betrokken vreemdeling in zijn land van herkomst kan krijgen (GwH 29 november 2009, nr. 193/2009). Artikel 9ter, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet, zoals gewijzigd ingevolge voormeld arrest van het Grondwettelijk Hof, bepaalt dan ook uitdrukkelijk dat de vreemdeling die een verblijfsmachtiging op medische gronden aanvraagt zijn nationaliteit – zijnde een constitutief element van zijn identiteit – dient aan te tonen.

Verzoeker betoogt dat in voormeld arrest wordt aangegeven dat het ook mogelijk is om de identiteit van een persoon vast te stellen zonder te eisen dat deze beschikt over een identiteitsdocument, maar verliest uit het oog dat het Hof hierbij heeft verduidelijkt dat een identiteitsdocument niet dient te worden voorgelegd "*indien de identiteit op een andere wijze kan worden aangetoond.*" Verzoeker maakt evenwel niet aannemelijk dat hij aan verweerder enig document heeft voorgelegd waaruit zijn nationaliteit en deze van zijn kinderen, als onderdeel van hun identiteit, met zekerheid kan worden afgeleid.

Daar verweerder vaststelde dat niet was voldaan aan een van "*de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarden*" diende hij geen verder onderzoek van de aangebrachte medische getuigschriften door te voeren. Gelet op het feit dat de nationaliteit van verzoeker en zijn kinderen niet werd aangetoond kon verweerder de facto ook niet onderzoeken of er een adequate behandeling in hun land van herkomst of verblijf mogelijk is.

De uiteenzetting van verzoeker laat geenszins toe te concluderen dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

4.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de eerste bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.2.4. Verzoeker kan evenmin gevolgd worden in zijn standpunt dat het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden is omdat er geen rekening werd gehouden met de ingeroepen medische problematiek. Artikel 9ter, § 3, 2° van de Vreemdelingenwet laat verweerder namelijk toe om een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren op basis van de loutere vaststelling dat niet alle in artikel 9ter, § 2 van dezelfde wet vereiste bewijsstukken werden voorgelegd. Zoals reeds gesteld laat het ontbreken van gegevens waaruit de nationaliteit van een zieke vreemdeling kan worden afgeleid verweerder daarenboven niet toe de in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorziene toetsing door te voeren. Het feit dat verzoeker, die werd bijgestaan door een advocaat, een onvolledige aanvraag indiende toont slechts aan dat hij zelf onzorgvuldig optrad.

4.2.5. Het rechtszekerheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat

die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

Verzoeker houdt voor dat het rechtszekerheidsbeginsel geschonden werd omdat uit inlichtingen op de website van het kruispunt Migratie-Integratie blijkt dat, naast een geldig nationaal paspoort, ook alternatieve bewijsstukken kunnen worden aangewend om de identiteit in de zin van artikel 9ter, § 2 van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Los van het gegeven dat de website van het kruispunt Migratie-Integratie geen officieel kanaal is waarlangs de overheid communiceert moet nogmaals worden gesteld dat verzoeker niet aantoonde dat hij enig alternatief bewijsstuk inzake zijn nationaliteit of deze van zijn kinderen heeft aangebracht waarmee verweerder ten onrechte geen rekening zou hebben gehouden. Verweerder wist of behoorde nochtans te weten, gelet op de duidelijke bepalingen van de wet, dat een vreemdeling die op medische gronden tot een verblijf wil gemachtigd worden, behoudens in het geval hij bewijst hiervan te zijn vrijgesteld, zijn nationaliteit – en hierbij inbegrepen zijn nationaliteit – dient aan te tonen en dat indien dit niet gebeurt deze aanvraag als onontvankelijk dient te worden afgewezen.

Er blijkt bijgevolg niet dat het rechtszekerheidsbeginsel werd geschonden.

4.2.6. Ook moet worden geduid dat een middel of een onderdeel van een middel slechts ontvankelijk is in de mate dat niet alleen wordt aangegeven welke bepaling of welk beginsel bij het nemen van een beslissing zou zijn geschonden, doch dat tevens wordt toegelicht op welke wijze die schending zou zijn gebeurd. Verzoeker zet in casu niet uiteen waarom hij van oordeel is dat artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 is geschonden, zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is (RvS 29 november 2007, nr. 177.367).

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht april tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK